

turligste Maade at udvikle sig paa, at man tager det Trin, der ligger for og kan gøres; det gjælder om Udviklingen ligesaa vel som om Gangen. Hvis man vil stræve for langt, opnaar man hverken en behagelig eller let eller sikker Gang. Naar jeg her ser, at der er fremkommet et Forslag, som gaar i den Retning, jeg anser for den rigtige, og som er Resultatet af en Samarbejden af flere, idetmindste til en vis Grad forskjellige, Anskuelser, og naar dette Forslag er et saadant, at jeg i det Hele finder det brugbart og hensigtsmæssigt, saa kan jeg med det Maal for Øie, at faa noget Praktisk frem, ikke selv om jeg iøvrigt hylde de videregaaende Anskuelser, finde det rigtigt ikke at modtage det, der tilbydes, fordi det ikke indeholder Alt, hvad man ønsker. Jeg er derfor beredt paa at stemme for det Forslag, som foreligger fra Flertallet i Udvalget og er tiltraadt af Ministeren.

Ordføreren: Min meget ærede Side-
mand og Ven, den ærede Landsthingsmand for Bornholm (Sonne), syntes før at ville hebrejde Udvalget, at det i Betænkningen havde omtalt som Noget, der var af en stor og afgjørende Bægt haade for det og for flere andre ærede Medlemmer, at den høitærede Kirkeminister vilde gaa ind paa det Forslag, som Udvalgets Flertal havde foretrukket, fremfor paa det, som var vedtaget af Folkethingets Flertal. Jeg tror dog, at det ærede Medlem ved nærmere Overveielse vil indrømme mig, at denne Grund virkelig har Noget at betyde. Ganske vist kan man betragte Kontroversen i denne Sag som gjældende et stort Princip, men man har dog sandelig ogsaa Lov til at betragte det væsentlige som et Hensigtsmæssigheds spørgsmål, om man skal inddrage alle Tiender og alle Præsteembedernes øvrige Indtægter i Statskassen for saa deraf igjen at lønne Præsterne, eller om man hellere skal gribe det nærmere liggende, det i mange Henseender ikke saa fuldkomne, men dog i ethvert Fald brugelige Middel fremdeles at lade Præsterne oppebære en vis Del af deres Lønning paa samme Maade som hidtil og derhos at taale, at der endnu stedse bliver nogen Forskjellighed tilstede,

saa at Præsterne ikke blive afdelte i visse Lønningsskasser efter en Snor, men der bliver et vist Spillerum og en vis Forskjellighed tilbage mellem deres Indtægter i de forskjellige Aar. Jeg siger, at man kan betragte, og at man har Lov til at betragte dette Spørgsmaal som et Hensigtsmæssigheds spørgsmål. Det gjør idetmindste jeg selv, og derfor har det ogsaa stor Betydning for mig, at jeg veed, at den Ordning, som jeg er med til at foreslaa, for Tiden kan sættes igjennem. Der er endog et Medlem i Udvalget — jeg skal ikke undlade at nævne det, netop fordi dette Medlem ikke er tilstede idag — som har lagt en saa stor Bægt paa den Betragtning, som jeg nu her gjør gjældende, at han just paa Grund af den er gaaet med til at opstille Udvalgets Flertals Forslag, skjøndt han vilde have foretrukket Folkethingets Forslag, hvis det havde været muligt for Dieblisset at føre det igjennem. — Jeg skal iøvrigt naturligvis ikke nu paany optage Diskussionen om Forholdet mellem de foreliggende Forslag, efterat den høitærede Minister allerede saa fyldestgjørende har udviklet, hvad der kan og bør siges derom, navnlig ligeoverfor det ærede 1ste Medlem for 9de Kred (Rasmussen). Jeg skal derfor kun bemærke, at medens det nævnte ærede Medlem mente, at det var nødvendigt, at en Lov bestemte Fordelingen af Præsteembederne i visse Lønningsskasser, saa antager jeg derimod, at man overmaade godt, ja i Grunden rettere, kan overlade til Regjeringen at ordne denne Sag. Naar nemlig et Forslag til en saadan Lov kommer til Forhandling i Rigsdagen, saa er der altid en Mængde lokale Hensyn, der gjøre sig gjældende, hvorimod Regjeringen staar fuldkomment upartisk overfor Embederne og vil kunne tage alle berettigede Hensyn. Ethvert Medlem af Rigsdagen vilde have sit Sogn, som han vilde anbefale, at stille paa en vis Maade, og det vilde derfor meget ofte komme til at bero paa et Lotteri eller paa en Tilfældighed, hvilket Sogn der kom ind i den ene eller den anden Lønningsskaffe. Regjeringen kan — det er idetmindste min Erfaring — i den Slags Forhold bedre varetage de lokale Interesser, end Rigsdagen kan, netop fordi de fleste Med-